

Међународна конвенција о
укидању
свих облика
расне дискриминације

Дистр.
ОГРАНИЧЕНА*

CERD/C/75/D/41/2008
21. август 2009.

ЕНГЛЕСКИ
Оригинал: ФРАНЦУСКИ

КОМИТЕТ ЗА УКИДАЊЕ
РАСНЕ ДИСКРИМИНАЦИЈЕ
Седамдесетпето заседање
3-21. август 2009.

МИШЉЕЊЕ

Представка бр. 41/2008

Подносилац: Ахмед Фарах Јама (кога заступа адвокат)

Наведена жртва: Подносилац представке

Држава уговорница: Данска

Датум подношења представке: 14. јануар 2008 (иницијални поднесак)

Датум доношења одлуке: 21. август 2009.

[АНЕКС]

* Јавно објављено у складу са одлуком Комитета за укидање расне дискриминације.

GE.09-44555 (E) 270809 280809
Анекс

МИШЉЕЊЕ КОМИТЕТА ЗА УКИДАЊЕ РАСНЕ
ДИСКРИМИНАЦИЈЕ, ПО ЧЛАНУ 14. МЕЂУНАРОДНЕ
КОНВЕНЦИЈЕ О УКИДАЊУ СВИХ ОБЛИКА РАСНЕ
ДИСКРИМИНАЦИЈЕ

Седамдесетпето заседање

у вези са

Представком бр. 41/2008

Подносилац: Ахмед Фарах Јама (кога заступа адвокат)

Наведена жртва: Подносилац представке

Држава уговорница: Данска

Датум подношења представке: 14. јануар 2008 (иницијални поднесак)

Комитет за укидање расне дискриминације, основан у складу са чланом 8. Међународне конвенције о укидању свих облика расне дискриминације,

који се састао 21. августа 2009,

Закључивши своје разматрање представке бр. 41/2008, коју је Комитету за укидање расне дискриминације поднео господин Ахмед Фарах Јама, у складу са чланом 14. Међународне конвенције о укидању расне дискриминације,

Узевши у обзир све информације које су му подносилац представке, његов адвокат и Држава уговорница ставили на располагање,

Усваја следеће:

МИШЉЕЊЕ¹

1.1 Подносилац представке је господин Ахмед Фарах Јама (Ahmed Farah Jama), држављанин Сомалије који живи у Данској, рођен 1963. Он тврди да је жртва повреда члана 2, став 1 (д), члана 4. и члана 6. Међународне конвенције о укидању свих облика расне дискриминације, од стране Данске. Њега заступа адвокат, господин Нилс Ерик Хансен (Niels Erik Hansen).

1.2 У складу са чланом 14, ставом 6 (а) Конвенције, Комитет је доставио представку Држави уговорници 3. марта 2008. године.

Чињенице како их је изнео подносилац представке

2.1 Дана 18. фебруара 2007, данске новине „Собдагсависен“ (Sobdagsavisen) објавиле су интервју са г-ђом Пиом Мерете Кјерсгард (Pia Merete Kjaersgaard), посланицом и вођом Данске народне странке. Између осталог, она је указала на инцидент који се догодио 1998. године, када је нападнута од стране групе појединаца у области Копенхагена званој Норебро (Nordrebro). Конкретно је рекла: „Изненада су у великом броју изашли из сомалијских клубова. Повикали су: „Ено је“ и на силу отворили врата таксија и потом ме тукли... Могли су да ме убију; да су ушли, претукли би ме. Били су жедни крви.“

---

¹ У складу са чланом 90. Пословника Комитета, члан Комитета господин Питер (Peter) није учествовао у усвајању овог мишљења.

Подносилац представке тврди да ниједан Сомалијац није учествовао у том инциденту и да је то нова лажна оптужба госпође Кјерсгард против Сомалијаца који живе у Данској.

2.2 Подносилац представке је поднео пријаву којом је захтевао од полиције да истражи да ли изјава г-ђе Кјерсгард представља кривично дело по одељку 266б Кривичног законика.² Он тврди да полиција никада није ухапсила особе које су стварно нападе госпођу Кјерсгард и да њихов идентитет и националност никада нису утврђени. Осим тога, госпођа Кјерсгард у то време није указала на то да су аутори напада били Сомалијци, а ниједан објављени новински чланак ни сведок није тврдио да су Сомалијци били умешани. Он се сећа да је госпођа Кјерсгард у прошлости давала јавне изјаве у којима је оптуживала Сомалијце за педофилију и групно силовање Данкиња.³

2.3 У одлуци од 25. јуна 2007, полицијски комесар је, уз сагласност Регионалног јавног тужиоца, одбацио пријаву, будући да се чинило мало вероватним да је почињено кривично дело. У одлуци је наведено да изјава представља пуки опис радњи које су се догодиле, и да је контекст у ком је изјава дата узет у обзир. Такође је указано да би, због тога што је Регионални јавни тужилац учествовао у поступку, евентуалну жалбу против одлуке требало доставити Генералном тужиоцу.

2.4 Подносилац представке поднео је жалбу Директору јавног тужилаштва 10. јула 2007. године. Директор је 18. септембра одбацио предмет, сматрајући да подносилац представке није имао право жалбе. Он је сматрао да подносилац представке нема ни лични ни правни интерес у предмету, те да се стога не може ни сматрати странком. Само су странке имале право да уложе жалбу против одлуке. Особе које пријаве кривично дело, особе које су погођене делом, сведоци итд, сматрали су се странкама само ако су имали непосредан, лични и правни интерес у тој ствари. Организације за лобирање, предузећа или други субјекти или особе које се залажу за интересе других, или заговарају интересе шире јавности, на идеалистичкој, професионалној, организационој или сличној основи, нису се обично могле сматрати странкама у кривичном предмету, осим уколико су од странке добили пуномоћје за заступање. Сходно томе, није се могло сматрати да Центар за документацију и саветовање о расној дискриминацији (DаCоRD), који је поступао у име подносиоца представке, има право жалбе.

Притужба

3.1. Подносилац представке тврди да одсуство одговарајуће истраге од стране полиције и Регионалног јавног тужиоца представља повреду члана 2, става 1 (д), као и члана 6.

---

² Ова одредба гласи:

- (1) Свако ко јавно или у намери шире дистрибуције да изјаву или саопшти друге информације којима се група људи излаже претњи, вређању или понижавању на основу расе, боје коже, националног или етничког порекла, вере или сексуалне оријентације, казниће се новчано или казном затвора од највише две године.
- (2) Приликом изрицања казне, чињеница да дело има природу пропагандних активности сматраће се отежавајућом околношћу.

³ Видети представку бр. 34/2004, *Геле (Gelle) против Данске*, Мишљење усвојено 6. марта 2006.

Конвенције. Аргумент из одлуке од 25. јуна 2007. да изјава госпође Кјерсгард представља пуки опис радњи које су се догодиле 1998. године указује на то да полиција није ни погледала сопствена досијеа о том случају. Да јесте, сазнала би да је осумњичени у инциденту из 1998. године био мушкарац белац.

3.2. Подносилац представке даље тврди да Држава уговорница није испунила своју обавезу по члану 4. Конвенције, да предузме делотворну акцију у вези са делом говора мржње против Сомалијаца који живе у Данској. Он сматра да дело о ком се ради представља расистичку пропаганду, те стога потпада под одељак 266б (2) Кривичног законика. Осим тога, подносилац представке се позива на изјаву коју је један полицајац дао медијима, према којој је било неспорно да су људи похрлили из сомалијских клубова када је госпођа Кјерсгард нападнута 1998. године. Пошто је потврдила лажну оптужбу коју је изнела госпођа Кјерсгард, ова изјава може да представља и повреду члана 4, будући да би учинила оптужбе веродостојнијим и подстакла мржњу према Сомалијцима који живе у Данској.

3.3 Најзад, подносилац представке тврди да му је ускраћивањем права на жалбу повређено право на делотворан правни лек. Садашње јавне изјаве против Сомалијаца негативно утичу на његов свакодневан живот у Данској. Студија коју је 1999. године објавио Дански одбор за етничку равноправност, указала је да Сомалијци који живе у Данској представљају етничку групу за коју постоји највећа вероватноћа да ће претрпети расистичке нападе на улици (вербално злостављање, насилне нападе, плување у лице, итд). Као црнац сомалијског порекла, подносилац представке мора да буде на опрезу када улази на јавне површине, плашећи се расистичких напада и злостављања. Стога, он себе сматра жртвом у овом случају и има у њему лични интерес.

Запажања Државе уговорнице о прихватљивости и основаности

4.1 Држава уговорница је 3. јуна 2008. године поднела запажања о прихватљивости и основаности представке. Држава уговорница тврди да подносилац представке није успео да успостави *prima facie* („на први поглед“) случај у сврху прихватљивости и да није исцрпео домаће правне лекове.

4.2 Држава уговорница наводи да је 16. марта 2007. године, Центар за документацију и саветовање о расној дискриминацији, у име подносиоца представке, пријавио госпођу Кјерсгард полицији, због повреде одељка 266б Кривичног законика. Комесар полиције Западног Копенхагена одлучио је 25. јуна 2007, у складу са одељком 749 (1) данског Закона о вршењу судске функције, да не покрене истрагу. Комесар је указао на то да изјава госпође Кјерсгард не „представља тешку увреду и понижење групе лица које би било обухваћено одељком 266б Кривичног законика. Посебно сам нагласио природу изјаве, која представља опис конкретне следа догађаја, као и контекст у ком је дата (...) Дакле, будући да се не може сматрати да изјава потпада под одељак 266б Кривичног законика, не постоји основ за покретање било какве истраге.“ Одлука је објављена након што ју је одобрио Регионални јавни тужилац за Северни Зеланд и Западни Копенхаген.

4.3 Као резултат жалбе коју је у име подносиоца представке поднео Центар за документацију и саветовање о расној дискриминацији (DASoRD), Директор јавног тужилаштва примио је мишљење од Регионалног јавног тужиоца од 20. јула 2007. Тужилац је изнео, између осталог, да, по његовом мишљењу, изјаве не потпадају под одељак 266б Кривичног законика, без обзира на то да ли би се стварно могло доказати ко је напао госпођу Кјерсгард 1998. године. Сходно томе, и да је имао на располагању

полицијске извештаје о инциденту из 1998. године или о испитивању госпође Кјерсгард, то не би утицало на његову одлуку у овој ствари.

4.4 Представку треба у целини прогласити неприхватљивом због тога што подносилац представке није успео да успостави случај „прима фације“. Једна од тема интервјуа који је госпођа Кјерсгард дала новинама „Сондагсависен“ бавила се тиме како изгледа живот под полицијском заштитом и, с тим у вези, поменут је инцидент из 1998. године. Изјаве, по својој природи, представљају опис конкретног следа догађаја, као дела описа онога што је госпођа Кјерсгард схватила као инцидент. Она је у интервјуу само навела да су нападачи изашли из „сомалијских клубова“, али није изразила никакав став нити дала било какву понижавајућу изјаву о особама сомалијског порекла. Изјаве о којима се ради се, стога, не могу сматрати расно дискриминишућим, те су стога ван оквира члана 2, става 1 (д), члана 4. и члана 6. Конвенције.

4.5 У представци поднетој Комитету, подносилац се осврнуо на изјаву госпође Кјерсгард („Могли су да ме убију; да су ушли, претукли би ме на мртво име, у најмању руку. Био је то убилачки бес.“) Ова изјава није укључена у пријаву коју је подносилац представке поднео полицији, нити је накнадно пријављена данским властима. Будући да подносилац представке стога није исцрпео домаће правне лекове у том погледу, овај део представке треба прогласити неприхватљивим.

4.6 Изгледа да подносилац представке сматра да је жртва расистичког напада и да има интерес у случају зато што садашње изјаве негативно утичу на његов живот. Према одељку 267 (1) Кривичног законика, свако ко повреди личну част другогa увредљивим речима или понашањем, или изношењем или ширењем навода о делу за које постоји вероватноћа да ће га понизити у очима суграђана, казниће се новчано или казном затвора до четири месеца. Затим, према одељку 268, ако је навод изнет или проширен злонамерно, или ако аутор није имао разумног основа да га сматра истинитим, крив је за клевету. У складу са одељком 275 (1) Кривичног законика, гоњење за ова дела предузима се по приватној тужби. Држава уговорница подсећа на Мишљење Комитета по представци бр. 25/2002, *Садић против Данске*, у ком је Комитет признао да се покретање поступка по одељку 267 (1) Кривичног законика може сматрати делотворним правним леком који је подносилац представке пропустио да исцрпи. Држава уговорница такође подсећа на представку бр. 34/2004, *Геле против Данске*, где је Комитет сматрао да се дотични случај тицао изјава које су дате директно и јавно, те да би стога било неразумно очекивати од подносиоца представке да покрене одвојени поступак у складу са општом одредбом одељка 267, након што се неуспешно позвао на одељак 266б у вези са околностима које директно указују на језик и предмет те одредбе. Најзад, Држава уговорница подсећа на одлуку Комитета за људска права којом је представка бр. 1487/2006, *Ахмад против Данске*, у вези са објављивањем чланка под називом „Лице Мухамеда“ у данским новинама од 30. септембра 2005. године, проглашена неприхватљивом. Директор јавног тужилаштва одлучио је да не предузме кривично гоњење у вези са дотичним публикацијама, у складу са одељцима 140. и 266б Кривичног законика. Господин Ахмад је накнадно, у име Исламске заједнице Данске, покренуо кривични поступак по приватној тужби против уредника новина, у складу са одељцима 267. и 268. Законика. Уредници су на крају ослобођени оптужби. Против пресуде је касније поднета жалба Вишем суду, где је предмет још увек био у току када је Комитет за људска права прогласио представку неприхватљивом због пропуштања да се исцрпе домаћи правни лекови. По мишљењу Државе уговорнице, ову одлуку треба узети у обзир приликом оцењивања да ли постојећу представку треба прогласити неприхватљивом. Из члана 2, става 1 (д) и члана 6.

Конвенције не произлази да подносилац представке има право на одређени правни лек. Кључни фактор је да је правни лек доступан.

4.7 У погледу основаности, Држава уговорница сматра да није дошло до повреде члана 2, става 1 (д), члана 4. нити члана 6. Процена коју је извршио Комесар полиције Западног Копенхагена, у потпуности задовољава услове који се могу извести из Конвенције, према тумачењу у пракси Комитета. Питање у овом случају било је једино да ли се може сматрати да изјаве госпође Кјерсгард потпадају под одељак 266б Кривичног законика. Стога није било проблема са доказима, а јавни тужилац је једноставно требало да изврши правну процену конкретних изјава. Ова правна процена је била темељита и адекватна, иако исход није био онај који је подносилац представке тражио. У свом одбијању да покрене истрагу, јавни тужилац је ставио посебан нагласак на природу изјава госпође Кјерсгард као описа конкретног следа догађаја, као и на чињеницу да су изјаве дате као део описа догађаја из 1998. године.

4.8 Према смерницама о истрази повреда одељка 266б Кривичног законика које је издао Директор јавног тужилаштва, „у случајевима када се полицији поднесе пријава у вези са повредом одељка 266б Кривичног законика, са особом која је дала писмену или усмену изјаву обично треба обавити разговор, између осталог, како би се разјаснила сврха изјаве, осим ако је очигледно да одељак 266 б Кривичног законика није повређен.“ Разлог што досијеа у вези са инцидентом из 1998. нису прегледана и што није обављен разговор са госпођом Кјерсгард је у томе што изјаве нису потпадале под наведени одељак, без обзира на то да ли се могло доказати ко је наводно напао госпођу Кјерсгард 1998. године. Госпођа Кјерсгард је једноставно навела да су њени нападачи изашли из „сомалијских клубова“ и није изнела никакву омаловажавајућу или понижавајућу примедбу на рачун особа сомалијског порекла. У том светлу, прибављање полицијских извештаја о инциденту из 1998. године било је ирелевантно за одлучивање у тој ствари. У постојећем случају није постојало ништа што би јавном тужиоцу пружило основ да утврди да је госпођа Кјерсгард имала криминалну намеру да даје омаловажавајуће изјаве о специфичној групи људи. Следствено томе, начин на који је јавни тужилац водио случај задовољава услове који се могу извести из члана 2, става 1 (д) и члана 6. Конвенције, узетих заједно са праксом Комитета.

4.9 Држава уговорница одбацује тврдњу да је, потврђујући лажну оптужбу коју је изнела госпођа Кјерсгард, полиција можда такође повредила члан 4. Чињеница да је Комесар одбацио пријаву не може се протумачити тако да значи да је утврђено да ли су изјаве о инциденту из 1998. године биле истините или лажне. У ствари, Комесар није изнео никакво мишљење о овој ствари зато што је сматрао да изјаве не потпадају под одељак 266б.

4.10 У вези са тврдњом подносиоца представке да ни он ни Центар за документацију и саветовање о расној дискриминацији нису били у могућности да се жале на одлуку Комесара, Конвенција не подразумева право грађана на жалбу против одлука националних управних власти, вишем управном органу. Конвенција се не бави ни питањем када би грађанин требало да има могућност жалбе врховном управном органу. Стога се Конвенција не може сматрати препреком за опште правило по ком обично само странке у предмету или друга лица која имају непосредан, битни, индивидуални и правни интерес у предмету имају право жалбе на одлуку о кривичном гоњењу.

4.11 Држава уговорница се позива на Обавештење бр. 9/2006 које је издао Директор јавног тужилаштва, према ком полицијски комесари морају да обавесте Директора о свим

предметима у којима је одбачена пријава о повреди одељка 266б. Овај план пријављивања користи могућност да Директор јавног тужилаштва, као део својих општих надзорних овлашћења, узме ствар у разматрање како би обезбедио прописно и једнообразно спровођење одељка 266б. У овом случају, Директор није нашао основ за изузетно занемаривање чињенице да ни Центар за документацију и саветовање о расној дискриминацији ни подносилац представке нису имали право жалбе против одлуке. Осим тога, у својој жалби, Центар за документацију и саветовање о расној дискриминацији није навео ниједан разлог, било у своје име било у име подносиоца представке, због којег је сматрао да има право на жалбу. Држава уговорница закључује да подносилац представке јесте имао приступ делотворном правном леку.

Коментари подносиоца представке на поднесак Државе уговорнице

5.1 Подносилац представке је 18. августа 2008. године поднео коментар на поднесак Државе уговорнице. Подносилац представке је сматрао да је опис догађаја из 1998. године који је дала госпођа Кјерсгард нетачан, будући да нико (сомалијске или било које друге националности) није изашао из сомалијских клубова када је госпођа Кјерсгард стигла у свом таксију. Ниједан Сомалијац није био умешан, било као посматрач или као нападач, нити је иједан Сомалијац учествовао у планирању и извршењу напада. Избеглице из Сомалије су једне од главних мета, заједно са другим групама, сталне расистичке пропаганде Данске народне странке. Упркос томе, полиција није прихватила да је изјава лажна.

5.2 У вези са тврдњама које се односе на чланове 2. и 6. Конвенције, полиција је требало да обави разговор са госпођом Кјерсгард у току истраге, како би разјаснила зашто се њена изјава разликује од изјаве дате 1998. године. У то време она није навела да су њени нападачи изашли из сомалијских клубова. Осим тога, подносилац представке инсистира на томе да му је ускраћивањем права на жалбу ускраћено и право на делотворан правни лек.

5.3 Подносилац представке се не слаже са аргументом Државе уговорнице да није успостављен случај „прима фацие.“ Што се тиче аргумента да домаћи правни лекови нису исцрпљени у вези са изјавом госпође Кјерсгард да „су могли да је убију“, подносилац представке потврђује да таква изјава није унета у његову пријаву полицији. Међутим, полиција је могла да је укључи у истрагу, будући да је поменута у односном чланку. Одлука полиције да не предузме даљу истрагу значи да полиција није пронашла повреду ни у вези са тим изразом.

5.4 Подносилац представке тврди да његов случај није упоредив са представком бр. 1487/2006, *Ахмад против Данске*, поднетом Комитету за људска права. Ова представка се тиче верске дискриминације против Ислама и стога не потпада под Конвенцију. Осим тога, у представци бр. 1487/2006, правно становиште аутора у вези са жалбом никада није доведено у питање.

5.5 У погледу запажања Државе уговорнице о основаности, подносилац представке одбацује аргумент да изјава госпође Кјерсгард не потпада под одељак 266б Кривичног законика. Лажне оптужбе против етничке групе су увек биле обухваћене том одредбом, као и чланом 4. Конвенције. Да је јавни тужилац консултовао досије из 1998. године, не би било „очигледно“, као што је сугерисала Држава уговорница, да изјава не потпада под одељак 266б.

Питања и поступак пред Комитетом

Разматрање прихватљивости

6.1 Пре разматрања било ког захтева садржаног у представци, Комитет за укидање свих облика расне дикриминације мора да одлучи, у складу са чланом 14, ставом 7 (а) Конвенције, да ли је представка прихватљива или није.

6.2 У погледу приговора Државе уговорнице да подносилац представке није успео да успостави случај „прима фацие“ у сврху прихватљивости, Комитет примећује да изјава госпође Кјерсгард није била таквог карактера да од почетка потпадне ван члана 2, става 1 (д), члана 4. и члана 6. Конвенције. Комитет такође прима к знању тврдњу подносиоца представке да сталне јавне изјаве против Сомалијаца имају негативан ефекат на његов свакодневни живот и сматра да подносилац представке задовољава услов у погледу „жртве“, у оквиру значења члана 14, става 1, Конвенције. Из тога следи да је подносилац представке довољно поткрепио своје тврдње у сврху прихватљивости.

6.3 У погледу тврдње подносиоца представке да му није дата могућност да се жали на одлуку полицијског комесара, Комитет не сматра да процењивање одлука домаћих власти у вези са жалбеним поступком у кривичним стварима спада у оквир његовог мандата. Овај део представке је стога неприхватљив *ratione materiae*, по члану 14, став 1, Конвенције.

6.4 По питању исцрпљености домаћих правних лекова, Држава уговорница тврди да део изјаве госпође Кјерсгард није унет у пријаву коју је подносилац представке поднео полицији, а нарочито следеће реченице: „Могли су да ме убију; да су ушли, претукли би ме на мртво име, у најмању руку. Био је то убилачки бес.“ Комитет, међутим, сматра да су ове реченице блиско повезане са реченицама у којима се госпођа Кјерсгард осврнула на извршиоце напада. Чак и ако се подносилац представке није конкретно позвао на њих, оне су део тврдње која је чинила суштину његове пријаве поднете полицији. Сходно томе, Комитет не дели мишљење Државе уговорнице да подносилац представке није исцрпео домаће правне лекове у вези са тим делом изјаве.

6.5 Комитет прима к знању аргумент Државе уговорнице да подносилац представке нема право на одређени правни лек, и да је гоњење по приватној тужби могуће према одељцима 267 (1) и 268. Кривичног законика. Комитет, међутим, примећује да су изјаве дате јавно, што је централни фокус како Конвенције тако и одељка 266б Кривичног законика, као и да избор правног лека од стране подносиоца представке није представљао контроверзно питање на националном нивоу. Стога би било неразумно захтевати од подносиоца представке да покрене и поступак према одељцима 267 (1) и 268, након што се неуспешно позвао на одељак 266б у погледу околности које директно указују на језик и предмет те одредбе.⁴

6.6 У одсуству било каквих даљих приговора у погледу прихватљивости представке, Комитет проглашава представку прихватљивом, уколико се односи на наводни пропуст Државе уговорнице да истражи инцидент.

Разматрање основаности

---

⁴ Видети представку бр. 33/2003, *Кверешу (Quereshi) против Данске*, Мишљење усвојено 9. марта 2005, став 6.3 и представку бр. 34/2004, *Геле (Gelle) против Данске*, Мишљење усвојено 6. марта 2006, став 6.3.

7.1 Поступајући по члану 14, став 7 (а) Међународне конвенције о укидању свих облика расне дискриминације, Комитет је разматрао информације које су поднели подносилац представке и Држава уговорница.

7.2 Питање које се поставља пред Комитетом је да ли је Држава уговорница испунила своју позитивну обавезу да предузме делотворну акцију поводом пријављених инцидената расне дискриминације, имајући у виду меру у којој је истражила пријаву подносиоца представке према одељку 266б Кривичног законика. Ова одредба инкриминише јавне изјаве којима се група људи излаже претњи, вређању или понижавању на основу расе, боје коже, националног или етничког порекла, вере или сексуалне оријентације.

7.3 Комитет подсећа на своју ранију судску праксу⁵, према којој није довољно, у сврху члана 4. Конвенције, само прогласити дела расне дискриминације кажњивим на папиру. Уместо тога, кривични закони и друге правне одредбе којима се забрањује расна дискриминација морају и да се делотворно спроводе од стране надлежних националних судова и других државних институција. Ова обавеза је изричито предвиђена у члану 4. Конвенције, по ком се Државе уговорнице обавезују да усвоје неодложне и позитивне мере како би искорениле свако подстицање на расну дискриминацију или дела расне дискриминације. Ова обавеза се такође огледа у другим одредбама Конвенције, као што су члан 2, став 1 (д), којим се од Држава захтева да забране и окончају расну дискриминацију свим расположивим средствима, као и члан 6, којим се свима гарантује делотворна заштита и правни лекови против било којих дела расне дискриминације.

7.4 Комитет прима к знању тврдњу подносиоца представке да помињање чињенице да су њени нападачи у инциденту из 1998. изашли из сомалијских клубова, у изјави госпође Кјерсгард из новинског интервјуа објављеног 17. фебруара 2007, представља дело расне дискриминације, будући да ниједан Сомалијац није учествовао у том инциденту. Комитет такође прима к знању да Комесар полиције Западног Копенхагена тврди да је испитао тврдњу и закључио да је изјава госпође Кјерсгард само опис конкретне следа догађаја, будући да је изјавила да су нападачи изашли из сомалијских клубова али није изнела никакве омаловажавајуће или понижавајуће примедбе на рачун особа сомалијског порекла. Комитет сматра да, на основу информација које су му предочене, дотична изјава, упркос својој двосмислености, не може нужно да се протумачи као изричита тврдња да су особе сомалијског порекла одговорне за напад. Стога, без жеље да коментарише намере госпође Кјерсгард приликом давања изјаве, Комитет не може закључити да њена изјава потпада под члан 2, став 1 (д) и члан 4. Конвенције, нити да истрага инцидента из 1998. године коју су спровеле националне власти није задовољила услове делотворног правног лека у складу са Конвенцијом.

8. У тим околностима, Комитет за укидање расне дискриминације, поступајући по члану 14, ставу 7 (а) Међународне конвенције о укидању свих облика расне дискриминације, сматра да није у позицији да изјави да је Држава уговорница повредила Конвенцију.

---

⁵ Видети представку бр. 34/2004, Геле (*Gelle*) против Данске, Мишљење усвојено 6. марта 2006, ставови 7.2 и 7.3.

9. На основу правила 95, става 1, свог Правилника, Комитет би ипак желео да скрене пажњу на раније препоруке формулисане током његовог разматрања индивидуалних представки, у којима су Државе уговорнице позване да:

- обезбеде да полицијске и правосудне власти спроведу темељите истраге навода о делима расне дискриминације, у складу са чланом 4. Конвенције⁶
- скрену пажњу политичара и чланова политичких странака на посебне дужности и одговорности којима су обавезани у складу са чланом 4. Конвенције, у погледу својих говора, чланака или других облика медијског изражавања⁷

[Усвојено на енглеском, француском, руском и шпанском језику, при чему је француски текст оригинална верзија. Накнадно ће бити издато и на арапском и кинеском језику, као део годишњег извештаја Комитета Генералној скупштини.]

---

⁶ Представка бр. 29/2003, *Драган Дурмић против Србије и Црне Горе*, Мишљење усвојено 6. марта 2006.

⁷ Представка бр. 27/2002, *Камал Кверешу (Kamal Quereshi) против Данске*, Мишљење усвојено 19. августа 2003; представка бр. 36/2006, *П.С.Н. против Данске*, Мишљење усвојено 8. августа 2007; представка бр. 37/2006, *А.В.Р.А.Р. против Данске*, Мишљење усвојено 8. августа 2007.